

Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут»

МИТЕЦЬ У КОЖНОМУ ІЗ НАС

Збірник віршів

Київ-2014

До збірника «Митець у кожному із нас» увійшли вірші, що звучали на «Вечорі авторських віршів», який відбувся в жовтні 2014 року в Національному технічному університеті України «КПІ». Всі вірші були написані студентами університету, проте жоден з них не є письменником за професією. Звідси, власне, й назва збірника, бо ж ми всі – митці від народження. Лиш трохи натхнення та добряча порція бажання – і все вийде!

Кожен вірш, що увійшов до даного збірника, оповитий власною аурою та відчуттями. Тут переплітаються печальні й життєрадісні мотиви слова й нашого життя.

За редакцією: Куриленка О.

Верстка: Куриленко О.

* * *

ПІСЛЯЗАВТРА ЗНОВУ ОСІНЬ

Автор: Глушко Софія

Нехай осінь мене випробовує,
Нехай рубас
І нагороджує шрамами -
Я знову напишу
Щось на зразок рубайі
І буду закриватись від неї вігвамами.
Я стану на шпильки
І складу конкуренцію осені.
Я не набагато молодша,
Зате набагато довша,
Я зупиняю плин часу косами.
Осінь не вмивається, як і я, росами,
Тому вона мені більше не конкурентка,
Я сама собі буду осінню.
І це не значить зовсім,
Що я не можу кохати осінь,
Що я не можу кохатись осінню,
Що я не можу сваритись з осінню,
Що я не можу ходити
Лісом босою,
Містом босою,
По душах босою,
Щоб ненароком не вбити
Чи їхось мрій своїми шпильками.
Щоб якось не розбити
Свох мрій чиїмись вчинками
Минулої осені,
Наступної осені,
Кожної осені
І післязавтра.

* * *

ЗЕМЛЯ СНОВИДІНЬ

Автор: Глушко Софія

Вечір. Лежиш. Безодня
У серці твоїм навік.
На небі без неї сього дні
Не стулиш до рання повік.

І вітер шматує безкрай
Любові смутний океан,
Далеко прямує за хмари
Думок неземний караван.

Він пливе крізь стіну божевіль
До незвіданих досі країн,
Лиш коли згинуть всі - о тоді
Він вернётся до рідних сторін.

Лиш коли навколони душі
Не залишиться для потрясінь,
Обійми у всій Ясній красі
Свою панну зі сновидінь.

Вона прийде неголосно, стиха
В лёгкім мареві світлих одеж,
І відверне від тебе все лихо.
Не стріляй лиш мовчанням - уб'єш.

Ти прийми її враз наяву,
Коли час прийде вірити в мрії,
На вечірньому тім рандеву
Співни давні юнацькі надії.

У ній зникнуть усі пори року,
І субтильні буд`уть протилежності.
Сонцесяйно від кожного кроку
Ти скупайся в її незалежності.

Бо твоя Джульєтта маленька,
Надто схожа на Надю й Лоліту,
Хоч ступає водою тихенько,
Та заведе тебе в Бодегіту,

Віднесе тебе далі в безодню,
В закулісся грому й блакиті.
Ти відчуєш таке лиш сьогодні,
У сонному мареві миті.

А прокинешся - все стане зразу
Ясно, просто, надміру логічно:
Є причина одна: цього разу
Поруч з нею ти спав цілу вічність.

* * *

ЛЮБИЙ, ОСІНЬ НАДИХАЄ

Автор: Глушко Софія

Любий, Осінь надихає на кохання,
Таке маленьке, до тебе -
Дівоче невміле кохання-зітхання.
І хотілось би, аби ти спустився зі свого неба
До мене, близько, пустив коріння.
Ти ж бо тепер собі розкошуєш
Моїм найбільшим коханням, до божественного створіння,
Такого ідеального, бо ти в моїй уяві існуєш,
Живеш собі, нічого не відаєш

Про мої нічні сподівання у стилі готики.
Ти, певно, мене ще не скоро відвідаєш,
Я ж бо обрала для тебе роль свого наркотика.
Я боюсь, побиваюсь, вигадую
Примітивні історії, в яких фігуруєш ти,
І хай стануть мені розрадою
Адресовані, любий, тобі, листи.
І хотілось би, аби ти з'явився скоріше,
Щоби я могла врешті до твого обличчя торкнутися
Пучками пальців. Тихіше, тихіше...
Тихіше. Дай мріям нарешті збутися.

* * *

МЕНЕ ВИСНАЖИЛИ ТВОЇ РЕЖИМИ

Автор: Глушко Софія

Мене виснажили твої режими
Тотального радіомовчання.
Я би вийшла на боротьбу із ними
Спросоння і спозарання,
Я би витерпіла курс навчання
Молодого бійця, недорого,
Я би перетерпіла цькування,
Я би вийшла на свого ворога,
Та ним ти виявляєшся кожного разу.
З мене досить таких вже медалей,
Зарубок на носі, сказу -
Я не хочу так жити далі,
Я витратила всі стратегічні запаси
Свого кохання атомного,
Я ридма пишу вірші про нас, а ми
Давно вже не рангу парного.
Любов виплакується радіоактивними

Слізьми без страху і сорому,
Гіркими, гарячими та противними
І закінчиться часу скорого.

* * *

ТИ

Автор: Куриленко Олександр

Коли заплющить день повіки
Й насуне сутінь за вікно,
Затихнуть всі навколо крики,
Ти враз згадаєш про вино.

І віджоркуєш ти несміло
Ту пляшку, що давно стоїть.
І запах з пляшки надасть крила
Твоїм думкам у голові.

Наллеш повільно повен келих...
Сядеш зручно близ вікна.
Й витатимеш десь серед прерій,
Що бачила лише у снах.

Звільнишся ти від пут що денних,
Відпустиш душу у політ.
Здійсняться мрії всі непевні.
І хоч на мить підкориш світ.

* * *

ЖИВИ ХОРОБРО

Автор: Куриленко Олександр

Іди вперед, не зупиняйся
Іди, перебори свій страх!
Назад ніколи не вертайся
Бо перетворишся на прах.

Що не вбиває нас сьогодні
Те зробить нас сильніше завтра!
Вся слабкість хай іде на дно –
Розпалой душу наче ватру.

Лише запалений, розкутий
Минеш него ди всі гаразд
Страх у душі лише роздутий
Приспи і знищ його назавжд.

Те що не вб'є тебе сьогодні
Те зробить воїном тебе
Й назавжди станеш ти свободним
Біда тебе завжди мине.

Життя прожити без вагань
Без зайвих стримувань і страху
Дарунок долі, скажу вам,
Цінуй його! Ти – вільна птаха!

* * *

ГРЕШАТ И МОЛЯТСЯ НЕОПРЕДЕЛЕННЫЕ ПОСЛАННИКИ

Автор: Чвыкова Виктория

Неопределенные посланники,
прошу Вас, откройтесь мне,
неизведанные для меня странники,
не черпавшие своей доли из вне.
От чего вы живете геометрически,
ваше странствие - очертание фигур
проходит строго циклически.
Квадратообразный кругоподобный сумбур.
Загадочен ход ваших мыслей,
но отнюдь не интересен он.
Как будто властвуете безчисленством жизней...
Минует сотая с тоски в полусон.
Разве присуще вам осознание?
Бессмысленность в раздумьях царит.
Сути черты от идеала далекие,
Ваш разум почтенными мнит.
Ведь как прекрасны и высокопарны,
как изящны и галантны
люди с тонким юмором, умом гибким,
с сердцем храбрым, взором дальновидным,
с духом благородным женщины, мужчины!
Подобные черты есть столь красивы,
взывают к морали, чувствам прелестным,
при случае всяком более чем уместны.
По сему подзабудьте низменные порождения,
овраг безтолковия тому результат.
Пусть спутниками служат благие вожеления
и вы не пленники мирских преград.
Ваш удел свершать мечтания.
Ваш дар порождать красоту.
Странность грешить и молиться,
величие давать доброту.

* * *

«Тебе кохала я колись»

Автор: Яровенко Наталія

Тебе кохала я колись,
Так солодко, так ніжно,
Тобі кричала: "Повернись!",
Коли обрав ти не мене, а іншу.
І сльози створювали океан
Безмежних мрій, наповнених тебе,
Але все це самообман
І душу правда прошкребе.
А за вікном все білосніжне,
То зима шукає двох закоханих сердець
Одне зрадливе, інше ніжне,
І перше з них стосується тебе...

* * *

«А вже стоять осінні холоди»

Автор: Онанко Анастасія

А вже стоять осінні холоди...
Жоржини голови схилили.
Лиш чорнобривці, як хоробрі вояки,
Із холодом змагаються щосили!
Милуюсь хризантемою в саду
І запізнілим айстрам шлю своє вітання.
Як жаль, що ці осінні холоди
Залишать мамі лиш зітхання...

* * *

НАПЕВНО Я – ЛІРИЧНИЙ ОБРАЗ

Автор: Алексей Завестовский

Напевно я - ліричний образ,
Який зійшов у забуття,
Ти намалюй мій дивний обрис,
І я повернусь до життя...

Не став у віршах цих трьокрапок,
Вони мене лише зітнуть,
І менше, менше, менше лапок,
Вони затемнюють всю суть...

Настане час ти пригадаєш,
Що десь я був в твоїм житті,
Та вже, на жаль, не розгадаєш,
Бо я залишивсь в забутті...

Малюнки поряд із тобою,
І ти шукаєш повсякчас,
Заплющи очі перед боєм,
І я прийду в останній раз..

Прийду, щоб просто показати,
Що було б з нами кожен час
І ніжно-ніжно обійняти,
Пробач за все, та я не згас...

Не згас під зливами у жовтні,
Коли летіло навкруги,
Червоне листя, квіти жовті
А ми чекали до весни...

Напевно я - ліричний образ
І я поринув в забуття,
Як не маю мій дивний обрис,
Більш не повернусь до життя...

* * *

«Я не писатиму більше віршів»

Автор: Алексей Завестовский

Я не писатиму більше віршів,
Їх не читає тепер ніхто.
Я просто спалю і ті, і інші,
Усе, що серцю миле було...

Я не писатиму більше віршів.
І тихо усе злетіло з стола...
Портрет і папери, пера і вірші –
Усе до печі, а зверху дрова.

Я не писатиму більше віршів...
Упала остання солоня сльоза.
Згоріло усе, навколо лиш тиша,
А біль на очах усе виграла.

* * *

«Чарівність свят після Різдва втопилась»

Автор: Козлова Валерія

Чарівність свят після Різдва втопилась,
і її образ вгору швидко сплив,
надія вогником в серці гніздилась,
але вночі хтось тихо її вбив.

Хотілось так відкрити рота і кричати,
кричати про усе, що нагуло,
адже набридло мовчки все в собі тримати,
і згадувати усе те, яке було.

І снігу не було цієї пори,
казали, що зима, але її нема.
І зламані лежать підбори,
а я неначе квола і німа.

* * *

«Чоловіки завжди повертаються до своїх коханих жінок»

Автор: Козлова Валерія

Чоловіки завжди повертаються до своїх коханих жінок,
Для коханок це завжди такий своєрідний шок.
Не важливо з ким там постіль ділив,
Цим не утримаєш його додому відплив.

Чоловіки завжди повертаються до своїх коханих жінок,
Бо вони не просто на день забава,
Вони вдень несуть з ним терновий вінок,
Вночі ж вони обіймуть ласкаво.

Чоловіки завжди повертаються до своїх коханих жінок,
Бо вони пробачать усе погане і приймуть,
Їм не треба з неба великих ілюзій-зірок,
Бо вони не будуть малювати картину.

Чоловіки завжди повертаються до своїх коханих жінок,
Де чекає все рідне, до болю знайоме,
Де чекають такий вже вивчений дзвінок,
і шукають усюди кохання незримо.

Чоловіки завжди повертаються до своїх коханих жінок,
Запам'ятайте і не чіпайте чужих близьких,
Бо з вами може статись аналогічний крок,
А поряд не буде рук помічницьких.

* * *

«Живе і вічно житиме країна»

Автор: Бородай Тетяна

Живе і вічно житиме країна,
Якій нема ціни, вона одна.
Моя велика, вільна Україна,
Тут народилась я і тут зросла.
Ви хочете ділити рідну землю,
Собі вхопити кращого майна
Для вас це свято, гордість, перемога –
Для нас це жах, для нас це вже війна.
Та наш один солдат, один хлопчина,
Не вартий вашого ні міста, ні села.
Ми вільні люди, ми сім'я єдина,
А ви бездушні, гірших вже нема!
Життя одне, на жаль, є у людини,
не повториться йому, як не жадай.
Ви забираєте солдатів України,
Які відстоюють свій мальовничий край.
Крізь сльози Україна посміхнеться
І вирвется вона, повір у це.
Допоки патріотів серце б'ється,
Не стисне ворог зла свого кільце!
Ще молода, а повсюди рани.
В віночку боса ходить по росі...
Така тендітна, рідна, наче мама,

Така сумна у всій своїй красі!
Чекає те від неї "Більш не можу?"
Коли не зможе наш народ служити?
Запам'ятай, добро тут переможе!
І буде Україна вільно жити!
Ще рік тому, були ми як родина,
Тепер ми вороги, тепер ми не брати.
Нехай мої слова до вас долинуть,
І зрозумієте, що рідні Я і Ти!
Пролили сльози матері загиблих,
Солдатів, не прийшовших із війни.
Вони життя поклали за всіх рідних
І за свободу нашу полягли.
Такі відважні, молоді, сміливі,
Вони ідуть відстоювати край,
Де вирости та мріяли про сина.
Не дочекались... Та пішли у рай.
Я знаю, Боже! Ти це добре бачиш,
Як нас простих вбивають та ганьблять.
Коли закінчиться цей жах, не скажеш?
Та скільки можна страх в собі тримать?
Коли іде війна, сумна дитина,
Та кожен з нас спокійно не засне.
Не їстиме солдатова родина,
Допоки син додому не верне.
Не заспівають всі про перемогу,
Не пролетить над нами вільний птах.
Допоки ми не зміряєм дорогу
Крізь сльози, відчай, й крок за кроком – жах.
Ми вірили що ворог вже відступить,
Однак же ні... Він досі нас вбива...
Та як не було б тяжко, Бог нас любить,
І він солдатів всіх оберіга.
Перед очами кулі та гранати –
Хай знають, що пишатиметься край!

Вони так хочуть вже до мами й тата,
Та голос тихо шепче: "почекай..."
Війна закінчиться, повернетесь до хати,
пишатимуться вами і дорослі і малі,
не буде плакати ночами мати
і буде мир на цій Землі!

ЗМІСТ

ПІСЛЯЗАВТРА ЗНОВУ ОСІНЬ	3
ЗЕМЛЯ СНОВИДІНЬ.....	4
ЛЮБИЙ, ОСІНЬ НАДИХАЄ.....	5
МЕНЕ ВИСНАЖИЛИ ТВОЇ РЕЖИМИ	6
ТИ.....	7
ЖИВИ ХОРОБРО.....	8
ГРЕШАТ И МОЛЯТСЯ НЕОПРЕДЕЛЕННЫЕ ПОСЛАННИКИ	9
«Тебе кохала я колись»	10
«А вже стоять осінні холоди».....	10
НАПЕВНО Я – ЛІРИЧНИЙ ОБРАЗ.....	11
«Я не писатиму більше віршів».....	12
«Чарівність свят після Різдва втопилась»	12
«Чоловіки завжди повертаються до своїх коханих жінок».....	13
«Живе і вічно житиме країна»	14